

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/616/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812206298
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5812206298.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 8C/146/2012-65 zo dňa 18. septembra 2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 8C/146/2012-65 zo dňa 18. septembra 2013 p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zo dňa 12.09.2013 na prerušenie konania zamietol (výrok I.). Žalobný návrh zamietol (výrok II.). Odporcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, ako aj v neprítomnosti odporcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 9Er/204/2011, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Navrhovateľ (v postavení oprávneného) podal dňa 02. 03. 2011 do zápisnice spísanej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým návrh na vykonanie exekúcie voči povinnému R. H. na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 13. 12. 2010 sp. zn. SR/11924/10 a ktorým bola menovanému zložená povinnosť zaplatiť žalobcovi čiastku 990,87 Eur s príslušenstvom. Súdny exekútor následne v zmysle návrhu na vykonanie exekúcie požiadal žiadosťou doručenou okresnému súdu dňa 21. 03. 2011 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením zo dňa 28. 03. 2011 č.k. 9Er/204/2011-11 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Voči uzneseniu nebolo podané odvolanie žiadnym účastníkom exekučného konania (teda ani žalobcom), čím sa uznesenie stalo právoplatným a vykonateľným dňa 21. 05. 2011.

V prerokovávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 3.527,85 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 705,57 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote a súčasne, keď žiadosť súdneho exekútora bola nesprávne súdom zamietnutá.

Okresný súd vychádzajúc z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov konštatoval, že na vznik objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie troch podmienok, a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, vznik škody ako peniazmi vyčísliteľnej majetkovej ujmy na strane dotknutého subjektu a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ustanovenie § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 príkladom za nesprávny úradný postup označuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V zásade možno nesprávny úradný postup definovať ako postup orgánu verejnej moci, ktorý je v rozpore s platnými právnymi normami a ktorý spočíva v inej než rozhodovacej činnosti. V prípade rozhodovacej činnosti totiž zákon 514/2003 Z. z. zakladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie a špecificky za určité rozhodnutia týkajúce sa najmä osobnej slobody jednotlivca (rozhodnutia o zatknutí, zadržaní, o treste atď.). Inými slovami, pri nesprávnom úradnom postupe je činnosť orgánov verejnej moci v konkrétnom prípade upravená právnou normou, ktorú orgán pri jej aplikácii poruší.

Z vykonaného dokazovania súd nemal preukázané tvrdenia žalobcu, že by postupom okresného súdu v exekučnom konaní sp. zn. 9Er/204/2011 v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade Rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu bola okresnému súdu doručená dňa 21. 03. 2011. V tom čase účinné ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku určovalo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia jeho žiadosti. V danom prípade súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora v zákonom určenej lehote dňa 28. 03. 2011 uznesením o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že žalovaná majetková a nemajetková ujma mu mala byť spôsobená aj tým, že exekučný súd v podstate nezákonne a nesprávne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v dôsledku čoho je jeho pohľadávka voči povinnému nevyožiteľná, nemohlo tu ísť o nesprávny úradný postup už len z toho dôvodu, že pod nesprávny úradný postup nemožno zahrnúť proces vykonávaný orgánom verejnej moci, ktorého výsledkom je konkrétne rozhodnutie. Ak podľa žalobcu trpelo uznesenie exekučného súdu zo dňa 28. 03. 2011 nesprávnosťou, táto by teoreticky mohla byť posudzovaná len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 nasl. zákona č. 514/2003 Z. z.). Na tieto prípady, ale aj v exekučnom konaní ako špecifickej časti občianskeho súdneho konania slúži systém opravných prostriedkov, ktorých účelom je preskúmanie a náprava skutkových či právnych pochybení, pričom z exekučného spisu vyplýva, že žalobca preskúmanie uznesenia podaním odvolania neinicioval. Súd tak v tejto súdnej veci nemal preukázané, že by zo strany okresného súdu v dotknutom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom zmysle, ako bol vyššie charakterizovaný. Ak potom nebolo preukázané splnenie už prvej, najpodstatnejšej podmienky pre založenie zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, nebolo potrebné zaoberať sa skúmaním ďalších dvoch podmienok, a preto súd návrh žalobcu zamietol.

Podaním zo dňa 12. 09. 2013 (doručeným súdu elektronickou poštou dňa 18. 09. 2013) žalobca navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa svojho tvrdenia podal z dôvodu objektívneho porušenia svojich práv na zákonného sudcu a nestranný súd. K tomuto procesnému návrhu žalobcu súd uviedol, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. je obligatórne a dopadá na situácie, kedy rozhodnutie v merite veci závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť ako predbežnú (§ 135 ods. 1 O.s.p.). Prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je naproti tomu fakultatívne a bude namieste vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd na také konanie dal podnet (§ 135 ods. 2 O.s.p.). Podľa názoru súdu otázka zákonného sudcu nie je svojím charakterom takou predbežnou otázkou, ako to majú na mysli uvedené ustanovenia, teda otázkou, od ktorej závisí rozhodnutie v merite veci. Okrem toho v danom prípade dôvody zaujatosti zákonného sudcu

žalobca predostrel už v žalobnom návrhu, pričom predpísaným postupom podľa § 14 a nasl. O.s.p. bola táto jeho výhrada už vyriešená nadriadeným súdom, ktorý zákonného sudcu nevytlúčil z prejednávania a rozhodovania tejto veci (uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 19. 03. 2013 sp. zn. 5NcC/91/2013). Súd preto nevidel dôvod na prerušenie tohto konania, a tak predmetný procesný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanej ako účastníčke v konaní úspešnej nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy konania nevyčísliť a zo spisu jej žiadne nevyplývajú.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa žalobcu nebolo možné rozhodnúť bez jeho účasti na pojednávaní, keďže trval na osobnej účasti svojho zástupcu na pojednávaní a zároveň riadne a včas požiadal o jeho zrušenie z dôležitého dôvodu (keďže podľa jeho názoru vo veci koná nezákonný sudca), a preto nebol daný dôvod pre postup v konaní podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň žalobca poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Žalobca zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

V ďalšej časti žalobca namietal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keď navyše žalobca ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Uvedeným postupom došlo k porušeniu kontradiktórnosti konania, keď navyše vo vyjadrení k žalobe žalovaný vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nedal súd žalobcovi možnosť akokoľvek pred vyhlásením rozsudku reagovať.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O. s. p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) hmotnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní Okresného súdu Námestovo v exekučnej veci sp. zn. 9Er/204/2011, z ktorej si uplatňuje svoj nárok žalobca žalobou v tomto súdnom konaní, v štádiu konania o žiadosti o udelenie poverenia, bola dodržaná zákonná lehota 15-tich dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora, pričom v danom prípade súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora uznesením o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a preto v prejednávanej veci nebol preukázaný nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého by žalobcovi mala vzniknúť materiálna škoda a nemajetková ujma v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalobca teda v konaní predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 5NcC/91/2013 zo dňa 19. 03. 2013, že z prejednávania vo veci je vylúčená Mgr. Zuzana Hartelová, pričom ostatní sudcovia Okresného súdu Námestovo nie sú z prejednávania a rozhodovania veci vylúčení. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Žalobcovi bolo rozhodnutie krajského súdu doručeného dňa 09. 04. 2013, čo vyplýva z doručky nachádzajúcej sa v súdnom spise na č.l. 18 p.v..

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupe, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nesporné, že zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu Mgr. Martina Štubniaka z prejednávania a rozhodovania v danej veci. Následne možno konštatovať, že námietka z odvolania, že vo veci nerozhodoval nezaujatý sudca, nie je dôvodná.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak apriori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie NS SR sp. zn. 1 Nc 86/2011 zo dňa 24. 11. 2011).

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu

kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní.

Okresný súd vytýčil termín pojednávania na deň 18. 09. 2013, pričom predvolanie prevzali účastníci dňa 28. 08. 2013. Dňa 17. 09. 2013 o 17.51 hod. bol e-mailom odoslaný návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu, ktoré súd zaevidoval v deň pojednávania, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie pojednávania vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom, keď na pojednávaní uznesením návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a žiadosti právneho zástupcu žalobcu o odročenie pojednávania nevyhovel. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nedôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení žalobcu o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v odôvodnených prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania.

Dôvodom žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti voči sudcovi, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jeho nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovel a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keďže o jeho nevylúčení z pojednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednáwanej veci žalobcom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zväziť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v žalobe. Aj keď okresný súd rozhodoval o návrhu na prerušenie konania (jeho zamietnutí) na pojednávaní, na ktorom zároveň rozhodol vo veci samej, vzhľadom na nedôvodnosť tohto návrhu a vecnú správnosť tohto rozhodnutia nezakladá postup okresného súdu vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Písomné vyjadrenie žalovanej zo dňa 17. 09. 2013 bolo okresnému súdu doručené e-mailom dňa 18. 09. 2013, t.j. v deň pojednávania. Za tejto situácie nebolo v technických možnostiach okresného súdu, aby vyjadrenie odporcu doručil navrhovateľovi. K tomu treba ďalej poznamenať, že okresný súd nezaložil svoje rozhodnutie na námietke premlčania, ktorú odporca vo vyjadrení k žalobe vzniesol, resp. skutočnostiach vyplývajúcich z vyjadrenia odporcu, ale na skutočnostiach, ktoré zistil z obsahu spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 9Er/204/2011 a ktoré boli rozhodujúce pre právne posúdenie v prejednáwanej veci. Odvolací súd z uvedených dôvodov na túto tvrdenú vadu konania neprihliadol.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 9Er/204/2011 - ktorý dôkaz výslovne (strana 2 pôvodného návrhu) požadoval samotný žalobca. Inú skutočnosť nie je možné vyvodit' ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Odvolacie námietky žalobcu sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie naplnenia atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného

súdu. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, keď okresný súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nárok žalobcu považoval súd za účelovo vykonštruovaný a akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.